

Единъ день, като биле на полето, слонътъ грабналъ пазача съ хобота си и не му давалъ да мръдне. Той го понесълъ къмъ близката рѣка. Пазачътъ викалъ за помощъ, но напраздно.

Слонътъ цѣлъ го потопилъ въ водата и пакъ го извадилъ. Дигналъ го на-горѣ и отведнажъ го спусналъ въ водата.

Пазачътъ блѣденъ като мъртвецъ, отчаяно викалъ за помощъ. Слонътъ още веднажъ го потопилъ въ рѣката и го оставилъ на брѣга.

Пазачътъ билъ цѣлъ измокренъ и треперѣлъ като листъ. Слонътъ стоялъ на страна и хитро го поглеждалъ, като че искалъ да му каже: „За сега ти стига това наказание“ и слѣдъ малко тръгналъ да пасе.

Истината. . . .

Слънцето, мѣсецътъ и истината тръгнали да пътуватъ. Тѣ се съгласили да си дѣлятъ по равно всичко, що намѣрятъ.

Слънцето свѣтляло денѣ, мѣсецътъ нощѣ, а истината вървѣла напрѣдъ да имъ показва пътя.

Изъ пътя всѣкой отъ тѣхъ намѣрилъ по три ябълки. Слънцето скрило една ябълка, мѣсецътъ—двѣ, само истината нищо не скрила. И когато истината първа започнала да дѣли своитѣ ябълки, ясниятъ мѣсецъ поблѣднѣлъ отъ срамъ, свѣтлото слънце почервенѣло.

И ето, че истината станала по-ясна отъ мѣсеца и по свѣтла отъ слънцето.

